

ת"פ 5594/02/17 - מדינת ישראל נגד ארז אלבז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 5594-02-17 מדינת ישראל נ' אלבז

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד הכהן ומיודובניק

הנאשם נגד
ארז אלבז
ע"י ב"כ עו"ד אטיאס

גזר דין

השתלשלות ההליך:

- ביום 10.7.17, במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמה עונשית (פרט לפיצוי), הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן והורשע בעבירות הבאות:
 - תקיפה חובלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;
 - תקיפה לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל.
- הנאשם הופנה לשירות המבחן והתקבל בעניינו תסקיר שירות המבחן מיום 23.11.17. עוד הוגשו לוח תצלומים של הנפגעת [תע/1] ומכתבי המלצה ותעודות של הנאשם [נע/1].
- ביום 28.11.17 נשמעו טיעוני הצדדים:

התביעה עתרה להותרת ההרשעה על כנה ולעונש של מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי משמעותי; ההגנה עתרה לביטול הרשעת הנאשם ולחיוב בשל"צ ופיצוי, כהמלצת שירות המבחן.

מעשי הנאשם:

- ביום 19.5.16 רכב הנאשם על קטנועו באיטיות בעת שמאחוריו נסעה הנפגעת ברכבה, כשהיא מנסה לעקוף את הנאשם ללא הצלחה.

2. כשעצרו כלי הרכב באור אדום, התקרב הנאשם לחלון השמאלי-קדמי של הרכב, ירק על הנפגעת והכה בכתפה מספר פעמים באגרופו, כך שנגרמו לה שטפי דם [תע/1].

3. הנאשם עלה על קטנועו כדי להימלט מהמקום, וכשיצאה הנפגעת מרכבה כדי לעצרו, ירד הנאשם מהקטנוע והצמיד את הנפגעת בכוח לרכב.

דחיית עתירתה של ההגנה לביטול ההרשעה:

1. ההגנה עותרת לאימוץ המלצתו של שירות המבחן ולבטל את הרשעתו של הנאשם, מחשש לפגיעה תעסוקתית: הנאשם מועסק כמורה בבית ספר תיכון, לאחר שקיבל תעודת הוראה ב-2012, וזוכה להערכה על מסירותו ויכולותיו [נע/1]. הנאשם חושש מפיתורו ומאבדן רישיונו להיות 'עובד חינוך', אם יורשע בדיון.

2. הלכת **כתב** הידועה (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מ.י.** (1997)) שאושרה שוב ושוב על-ידי בית המשפט העליון, קובעת כי ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה הם חריגים לכלל הקובע כי מי שביצע עבירה, יורשע. שימוש באמצעים חריגים אלו מחייב קיומם של שני תנאים מצטברים - פגיעה חמורה הצפויה לשיקום הנאשם, וטיב העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה.

3. בית המשפט העליון קבע לא-פעם, כי קיומה של אפשרות לפגיעה תעסוקתית אינו נחשב כפגיעה חמורה וקונקרטיה בשיקום הנאשם, וכך במיוחד כשניתן שיקול דעת לרשות מסדירה (ראו הלכה ויישומה: רע"פ 1/15 **כצמן נ' מ.י.** (2015), עניינו של רופא שהורשע באיומים; רע"פ 6449/15 **חלואני נ' מ.י.** (2015), עניינו של בוחן תנועה שהורשע בעבירת אלימות; רע"פ 654/13 **אבו בכר נ' מ.י.** (2013), עניינו של רוקח שהורשע בעבירות סימני מסחר ופקודת הרוקחים; ע"פ 32055-11-15 **מ.י. נ' מאושר** (2017), עניינו של מורה שהורשע בעבירת סמים[1]; ע"פ 51225-06-16 **מפרע נ' מ.י.** (2017), עניינו של מורה לחינוך גופני שהורשע בעבירות אלימות נגד בת-זוג; ת"פ 3869-07-15 **מ.י. נ' עמיאל** (2016), עניינה של סטודנטית להוראה שהורשעה בעבירות סמים);

4. החוק המסדיר הרלוונטי לענייננו הוא חוק הפיקוח על בתי ספר, תשכ"ט-1969:

א. סעיפים 16 ו-18 לחוק זה קובעים את סמכותו של מנכ"ל משרד החינוך לבטל אישורו של עובד חינוך במצבים שונים, שאחד מהם הוא הרשעה בעבירה שיש עמה קלון, כש"המנהל הכללי סבור כי לאור הרשעה זו אין העובד ראוי לשמש עובד חינוך" (סעיף 16(ב)(2)). סמכות המנכ"ל היא אפוא עניין שבשיקול דעת רחב;

ב. נוסף על אלה, חוק זה דורש כי ביטול אישורו של עובד חינוך ייעשה רק לאחר התייעצות עם ארגון המורים המייצג את העובד (סעיף 18(א)), ולאחר שניתנה לעובד הזדמנות נאותה להשמיע טענותיו (סעיף 19);

ג. עוד יש לציין, כי סעיף 16(ב)(3) מקנה למנכ"ל שיקול דעת שלא לאשר, או לבטל אישור, של עובד חינוך, אם "הוכח למנהל הכללי שיש בהתנהגותו של העובד משום השפעה מזיקה על תלמידים", וזאת ללא קשר להרשעה;

ד. אמנם, מעסיקיו של הנאשם יכולים לפטרו מבלי להיזקק לסמכות המנכ"ל, אך לא הוכח, אף לא נטען, כי יעשו כן, ובוודאי שלא באופן אוטומטי;

ה. ברור אפוא, שאפשרות הפגיעה בתעסוקתו של הנאשם איננה בשום-פנים 'אוטומטית', אלא מדובר בהליך של בחינה משמעותית של בדיקת ההרשעה, כשלנאשם מובטחות הזכות לשימוע והגנת ארגון מורים, גם במקרה של רצון מעסיקיו לפטרו;

5. במקרה דנן לא ברור כלל אם אכן צפויה פגיעה תעסוקתית בנאשם מעצם ההרשעה: אפשר שלא ייפגע כלל, ואפשר שהיה נפגע בשל עצם ביצועה של עבירת אלימות, ולאו דווקא בשל התווית של אופן סיום ההליך.

6. עתירת ההגנה נדחית, וההרשעה תעמוד על כנה.

נסיבות העבירות - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. האירוע כולו הוא 'אירוע עבירה' אחד, נושא לקביעתו של מתחם אחד.

2. הנאשם פגע באופן מהותי בערכים המוגנים של שמירת החיים והבריאות ושל האוטונומיה של האדם על גופו, כחלק מכבודו כאדם.

3. העבירה לא היתה מתוכננת, והנאשם פעל כפי שפעל - בחריגה להתנהלות הכללית - מחמת כעס שחש, כשלתחושתו עמד בסיכון מחמת אופן נהיגתה של הנפגעת [תסקיר]. הנזק הקונקרטי הפיזי לא היה חמור ואף לא מתמיד, אך אין לזלזל בעלבון, בפחד ובאובדן תחושת הביטחון שחשה בוודאי הנפגעת.

4. הענישה הנוהגת מגוונת למדי אך ככלל ניתן לאתר קו ענישתי ברור, לפיו כאשר מדובר בתקיפה חובלנית שלא בוצעה בחפץ חובלני ולא גרמה לנזק חמור או מתמיד, נקבעו מתחמים עונשיים בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בכליאה (כך ראו ת"פ 5401-01-17 מ.י. נ' סמימי (2017), ת"פ 38531-01-15 מ.י. נ' לוי (2016), ת"פ 19626-05-14 מ.י. נ' הלפרין (2016), ת"פ 26054-12-14 מ.י. נ' ריאגוזוב (2016)). אמנם, קו פסיקתי ברור מורה על הצורך בהחמרת העונשים בגין עבירות אלימות מסוג 'זעם נהגים', אך במקרה דנן אין מקום להחמרת-יתר.

5. בשקלול הנסיבות, ייקבע מתחם שתחילתו במאסר מותנה וחייב בשל"צ, וסופו בעשרה חודשי מאסר, כעונש עיקרי.

נסיבות שאינן קשורות בעבירה - מיקום העונש במתחם:

1. הנאשם ראוי לכך שעונשו ימוקם בתחתית המתחם שנקבע:

א. הנאשם עבר טלטלה של-ממש בעקבות התפרצותו האלימה, וחווה תחושות של בושה, צער וייסורי מצפון בגין המעשה;

ב. הנאשם נטל אחריות מלאה וכנה על מעשיו, מוכן לפצות את הנפגעת ואף כתב לה מכתב התנצלות;

ג. הנאשם עובד כמורה מוערך ומסור, התנהגותו הכללית נורמטיבית, ומערך ערכיו תקין וראוי;

ד. הנאשם נטול עבר פלילי;

2. עונשו של הנאשם יעמוד אפוא בתחתית המתחם, בדמות מאסר מותנה, פיצוי, וחויב בשל"צ. לנוכח עבודתו ולימודיו של הנאשם, ובלקיחה בחשבון של מדדי הענישה הנזכרים לעיל, יחויב הנאשם בביצוע של"צ בהיקף מצומצם מזה עליו המליץ שירות המבחן. לנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם והפנמתו את הפסול במעשיו, אמנע מהטלת קנס.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג;

ב. פיצוי לנפגעת, עדת תביעה 4 בכתב האישום, בסך 1,000 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.2.18 ויועבר לנפגעת. לא יופקד הסכום במועדו, יישא הפרשי הצמדה וריבית מיום המעשה 19.5.16 ועד ליום התשלום המלא בפועל;

ג. אני מחייב את הנאשם בביצוע 100 שעות של"צ לפי תכנית שירות המבחן בעמותת "עזר מציון" בבני-ברק ומזהיר אותו, כי אי-ציית להוראות שירות המבחן או הממונים במקום השל"צ, יוביל להשבת התיק לבית המשפט ולהטלת עונש חלופי נוסף;

הוראות נלוות:

א. התביעה תגיש בהקדם טופס פרטי מתלונן למזכירות בית המשפט;

ב. עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן;

ג. אם הפקיד הנאשם פיקדון בתיק המשטרה, יושב לו;

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ז כסלו תשע"ח, 05 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

פסק הדין טרם הפך להיות חלוט;

[1]